

समायुक्तेऽधौतेऽपाने शिशोर्भवेत् । खिन्नस्यास्त्रायमानस्य
कण्डूरक्तकफोद्भवा । कण्डूयनात्ततः क्षिप्रं स्कोटाः स्रावश्च
जायते । एकीभूतं ब्रह्मैवैतं तं विद्यादहिपूतनम्” इति तस्य
लक्षणाद्युक्तम् । अस्य स्त्रीत्वमपि ॥ “धाव्याः स्तन्य-
शोधयित्वा बाले साध्यादहिपूतना” । “पटोलपत्रनिफल-
रसाञ्जनविपाचितम् । पीतं घृतं नाशयति कञ्चामप्यदहिपूत-
नाम्” “चिकित्सन् सुम्भ कञ्चूञ्चाप्यदहिपूतनपानवत्” सुश्रु० ।
अहिफेन पु० अहेः फेनः गरलमिव तीक्ष्णगुणत्वात् । (आफिड्)
इति ख्याते ऽह्वनिर्वासभेदे । इत० २सर्पलालायाञ्च ।
अहि(वु)बुध्नु पु० अहेरिव बुध्नो षीवा यस्य । ऽरुद्रभेदे, २तद्देव-
ताके २उत्तरभाद्रपदनक्षत्रे ३सुहृत्भेदे च । घृ० अहिर्बु-
(वु)ध्नोऽहि(वु)र्बुध्नोऽप्यत्र । तत्स्वरूपं ध्यानशब्दे वक्ष्यते ।
“अजैकपादद्विर्भुः विरूपाक्षश्च रैवतः” विष्णुध० ।
सुहृत्भेदश्च अहःशब्दे ५७६ घृ० उक्तः तद्वचनस्य तद्देव-
ताकत्वञ्च अस्त्रेषाम्भेदे ४६८ घृ० उक्तम् ।

अहिभय न० अहेः, गृहस्थत्वात् आघृताकारत्वाच्च अहि-
तल्यात् स्वपक्षात् भयम् । राज्ञां स्वपक्षजनिते ऽभये
ईत० । २सर्पभये च । [भयनाशिकायाम् भूस्यामलक्याम् ।
अहिभयदा स्त्री अहिभयं द्यति खण्डयति दो-क । सर्प
अहिभानु पु० अहिर्व्याधो भातुस्तद्वितरस्य । स्वर्यगतिहेतौ
वायौ प्रवाहानिलेनेव स्वर्यगतेज्योतिषोक्तस्तथात्वम् ।
“मरुतो अहिभानवः” ऋ० १, १७२, १ ।

अहिभुज् पु० अहिं भुङ्क्ते क्विप् । ऽगरुडे, २मयूरे, ३नकुले च
अहिभृत् पु० अहिमाभूषणतया विभक्तिं भृ-क्विप् । ऽशिवे
अहिम न० विरोधे न०त० । ऽउष्णस्पर्शे २तद्वति त्वि० ।
अहिमद्युति पु० अहिमा उष्णा द्युतिरस्य । ऽसूर्ये २अर्क-
दृष्टे च अहिमकरादयोऽप्यत्र ।

अहिमन्यु त्वि० अहेरिव हिंस्रोमन्युरस्य । ऽहननशीले
२अहितल्यहिंस्रक्रोधे च “शवसाऽहिमन्यवः” ऋ० १,
६४, ८ । ईत० । ३सर्पक्रोधे च । [कुलीनामलतायाम् ।
अहिमर्दनी स्त्री अहिर्मर्दनेऽनया ऋद-ल्युट् । गन्धना-
अहिमाय त्वि० अहेरिव कुटिला मायाऽस्य । इत्यासुरादौ
“वृहस्पतेरहिमायान् अभि द्यून्” ऋ० १, १६०, ४ ।

अहिमार पु० अहिं मारयति ऋ-णिच्-अण् । ऽअरिभेदक-
दृष्टे सर्पमारके २गरुडे ३मयूरे ४इत्यासुरनाशके
इन्द्रे च । [अरिभेददृष्टे ।

अहिभेद(क) पु० अहिराहन्ताऽरिरिव भेदोऽस्य वा कप् ।
अहिरिपु पु० ईत० । ऽगरुडे २मयूरे ३नकुले ४कण्णे च

५इत्यशतौ इन्द्रे च । अहिजिच्छब्दे विवृतिः ।

अहिलता स्त्री अहिलोकस्य पातालस्य लता शाक०त०
अहेरिव लता वा दीर्घाकारत्वात् । ऽताम्बूल्याम् २अहि-
द्वेषी लता शा०त० । २गन्धनाकुल्याम् ।

अहिविदिष् पु० ईत० । ऽगरुडे २मयूरे ३नकुले ४कण्णे
५गन्धनाकुलोदृष्टे इत्यशतौ इन्द्रे च ‘द्रुतं धनुःखण्ड-
मिवाहिविदिषः’ किरा० । क । अहिविदिषोऽप्यत्र ।

अहिषुष्म त्वि० अह-व्याप्तौ इन् अहि व्यापि शुष्मं यस्य
व्यापकत्वे । “आस्त्राङ्गस्यादहिषुष्म !” ऋ० ५, ३३, ५ ।

अहिसक्थ त्वि० अहेरिव दीर्घं सक्थि यस्य । ऽसर्वतल्य-
दीर्घसक्थियुक्ते उपचारात् २तदाधारदेशे पु० । तद्देश-
सादूरभवम् सुवास्ता० अण् । आहिसक्थः । तद्देश-
दूरभवे देशादौ त्वि० ।

अहिल्य न० हत्या हननं भावे क्यप् वेदे न० । ऽइत्यासुर-
हनने “अर्कमहिहले जचुः” ऋ० १, १६१, १ ।
लोके स्त्रीत्वम् । २सर्पहनने स्त्री । [२इन्द्रे च ।

अहिन पु० अहिं सर्पे इत्यासुरं वा हतवान् क्विप् । ऽगरुडे
अहीन पु० अहोभिः साध्यते ख । अह-समूहसाध्ये द्विरा-
त्वादिवागभेदे । स च ताण्ड्य० ब्रा० भाष्ये षोडश
ऋत्विज उपक्रम्य “एतेऽहीनैकाहैर्याजयन्ति” आपस्त० उक्तः
“तएते होत्वादिनामका षोडशर्त्विजोद्विरात्वादिभिरहीन-
संज्ञकैरग्निष्टोमादिभिरेकाहसंज्ञकैर्याजयन्ति” भा० “अहीन
यजनमशुचिकरमिति” श्रुतिः “अभिचारमहीनञ्च त्विः
कत्वेह विशुध्यति” मनुः । अहीनामिनःस्वामी । २सर्पराजे
वासुकौ पु० । न हीनः । ३अन्यूने त्वि० न न महीन
महीन पराक्रमम् रघुः “वेदयज्ञैरहीनानां प्रशस्तानां स्वक-
र्मासु” मनुः “त्वत्तः सूतमहीनकोत्तेः” भा० आ० प० ।

अहीनगु पु० स्वर्यवंशे नृपभेदे “अहीनगुर्नाम स गां समया
महीनवाङ्मद्रविणः शशास” रघुः “रामस्य तनयोज्ञे कुश
इत्यभिविद्युतः । अतिथिस्तु कुशाञ्जने निषधस्तस्य चा-
त्तजः । निषधस्य नलः पुत्तोनभः पुत्तोनलस्य तु । नभस्य
पुण्डरीकस्तु क्षेमधन्वा ततः स्रुतः । क्षेमधन्वसुतस्वासी-
हैवानीकः प्रतापवान् । आसीदहीनगुर्नाम देवानीकात्तजः
प्रभुः । अहीनगोस्तु दाय्यादः सुधन्वा नाम पार्थिवः” ।
हरि० व० १६५० ।

अहीनवादिन् त्वि० न हीनः वादी । “अन्यवादी क्रिया-
द्वेषो नोस्थापता निरुत्तरः । आहूतप्रपञ्चायो च हीनः
प्रञ्चविधः स्रुतः” इति स्रुत्युक्तहीनभिन्ने वादिनि ।